

Заякътъ, показва се, но пакъ плахо се дърпа
назадъ.

Сѣ е страшно: дѣто идешъ —
зжби, лапи, кучи лай. . .
сѣ опасности ще видишъ. . .

Дивата пчела — тихичко на съсъдката си.

Тоя, види се, не знай
медъ да лока. . . Можемъ смѣло
да летиме! Гледай мравкитѣ безспиръ
продължавать свойто дѣло. . .
Приказкитѣ за подиръ.

Момината сълза на себе си.

Ахъ, какви му сж очитѣ! . .

Ягодата — тихо.

Той пристѣпва нанасамъ.

Момината сълза — се тѣй.

Ей, на слънцето лжчитѣ
сѣкашъ гледать ме оттамъ. . .

Змията, която гледа изъ дупката си, се усмихва.

Твоя дѣхъ е смъртоносенъ,
както мойтѣ уста!—
Знае той, кждѣ се крие
на гората мждността . . .

Момината сълза, безъ да я слуша.

Въ тѣхъ оглеждать се звѣздитѣ,
ярко трепнали въ нощъта,

Славейтъ-печално, къмъ нея.

Съ мойтѣ пѣсни упоена—
ти забравѣше свѣта
и простираше къмъ менъ,
съ джгоцвѣти украсена,